

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 288/08-47

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 4. decembra 2008 v senáte zloženom z predsedu Ľubomíra Dobríka a zo sudcov Jána Auxta a Rudolfa Tkáčika o sťažnosti M. Š., M., zastúpeného advokátkou JUDr. D. H., K., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Michalovce v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 203/05 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo M. Š. na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Michalovce v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 203/05 p o r u š e n é b o l o .

2. Okresnému súdu Michalovce v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 203/05 p r i k a z u j e konať bez zbytočných priet'ahov.

3. M. Š. p r i z n á v a finančné zadosťučinenie v sume 40 000 Sk (slovom štyridsaťtisíc slovenských korún), ktoré je Okresný súd Michalovce povinný vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Kancelárii Ústavného súdu Slovenskej republiky u k l a d á zaplatiť trovy právneho zastúpenia M. Š. v sume 11 908 Sk (slovom jedenásťtisícdeväťstoosem slovenských korún) na účet jeho právnej zástupkyne advokátky JUDr. D. H., K. do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.

5. Okresný súd Michalovce j e p o v i n n ý uhradiť štátu trovy právneho zastúpenia v sume 11 908 Sk (slovom jedenásťtisícdeväťstoosem slovenských korún) na účet Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky č... vedený v Štátnej pokladnici do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

6. Vo zvyšnej časti s'ťažnosti M. Š. n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením sp. zn. III. ÚS 288/08 zo 4. novembra 2008 prijal na ďalšie konanie podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení svojej sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) s'ťažnosť M. Š. (ďalej len „s'ťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane

ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Michalovce (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 203/05.

K sťažnosti sa po prijatí na ďalšie konanie vyjadril predseda okresného súdu podaním z 13. novembra 2008, ktorý trval na svojom vyjadrení z 22. októbra 2008, v ktorom sa okrem iného uvádza:

„Dňa 15. 10. 2008 nám bola doručená ústavná sťažnosť M. Š. na prietahy v konaní 12 C 203/2005 tunajšieho súdu, spolu s Vaším sprievodným listom, ktorým nás žiadate o vyjadrenie sa k tejto sťažnosti.

Nahliadnutím do spisu 12 C 203/2005 tunajšieho súdu bolo zistené, že sťažovateľ M. Š. sa žalobou doručenou nášmu súdu 29. 9. 2005 domáha voči bývalej manželke A. Š., určenia príspevku pre rozvedeného manžela. Vec vybavuje sudca JUDr. M. L. Zo samotnej žaloby vyplýva, že ako adresu žalovanej sťažovateľ uviedol U. S. A.

- dňa 12. 10. 2005 bol žalobca vyššou súdnou úradníčkou vyzvaný na označenie dôkazov, o ktoré opiera svoj návrh, v žalobe neuviedol svoj príjem, adresu svojho zamestnávateľa, adresu žalovanej, aké dávky poberá a v akej výške, aký má príjem žalovaná

- dňa 25. 10. 2005 reagoval žalobca listom, kde čiastočne doplnil požadované údaje

- dňa 31. 10. 2005 bolo žalobcovi doručené poučenie, ako účastníkovi konania.

Toho istého dňa bolo poučenie účastníka konania spolu s návrhom zaslané aj žalovanej na žalobcom označenú adresu do U. S. A., s tým, aby sa k žalobe v lehote 15 dní vyjadrila a zaslala doklady preukazujúce jej príjem v U. S. A.

- dňa 25. 11. 2005 oznámil advokát JUDr. M. P. súdu, že bude v tomto konaní zastupovať žalovanú, po doručení plnomocenstva z U. S. A. a že po tomto splnomocnení sa aj vyjadrí k návrhu

- dňa 17. 1. 2006 vyššia súdna úradníčka urgovala u JUDr. M. P. o zaslanie plnomocenstva a vyjadrenie k návrhu, v lehote 10 dní

- dňa 1. 2. 2006 doručil JUDr. M. P. plnú moc na zastupovanie žalovanej a zároveň oznámil súdu, že žalovaná uplatnený nárok žalobcu neuznáva, lebo nemá v U. S. A. žiaden príjem

- dňa 9. 2. 2006 vyššia súdna úradníčka pripojila k spisu rozvodový spis účastníkov

- dňa 2. 5. 2006 sudca vytýčil termín pojednávania na 16. 5. 2006

- dňa 11. 5. 2006 sa zo zdravotných dôvodov ospravedlnil JUDr. M. P.
- pojednávania dňa 16. 5. 2006 sa žalobca zúčastnil a bol na tomto ako účastník vypočutý
- ďalšie pojednávanie bolo určené na 1. 6. 2006. Na tomto JUDr. M. P. oznámil súdu, že podľa informácii žalovanej, táto býva v U. S. A. u syna a nie je zamestnaná, preto návrh žalobcu neuznáva. Pojednávanie bolo preto odročené za účelom výsluchu žalovanej v U. S. A.
- dňa 7. 9. 2006 bola vo veci ustanovená tlmočnica Mgr. L. F. za účelom pretlmočenia žiadosti o vykonanie dôkazu podľa Dohovoru o vykonaní dôkazov v cudzine v občianskych a obchodných veciach, ako aj o preklad žaloby. Toho istého dňa bola napísaná aj žiadosť o vykonanie dôkazu v cudzine
- keďže tlmočnicike Mgr. F. sa uznesenie nepodarilo doručiť, nakoľko táto pôsobí v Českej republike, dňa 30. 10. 2006 bola týmito úkonmi poverená nová tlmočnica Mgr. S. P.
- dňa 13. 10. 2006 JUDr. M. P. oznámil súdu, že jeho klientka sa zo známej adresy v U. S. A. kde bývala u svojho syna M. Š., odsťahovala na neznáme miesto v U. S. A.
- tlmočnica Mgr. S. P. doručila dňa 16. 11. 2006 súdu pretlmočené doklady
- dňa 20. 11. 2006 bolo dožiadanie zaslané Ministerstvu spravodlivosti U. S. A., z návratky vyplýva, že dožiadanie bolo tomuto orgánu doručené 28. 11. 2006
- dňa 6. 2. 2007 bola priznaná tlmočnicike odmena za citovaný preklad
- dňa 10. 9. 2007 bolo Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky doručené oznámenie, že dožiadanie v U. S. A. doposiaľ vybavené nebolo
- dňa 5. 11. 2007 bolo rezortné ministerstvo urgované, aby dožiadanie bolo v U. S. A. vybavené
- dňa 20. 11. 2007 Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky oznámilo súdu, že dožiadanie v U. S. A. vybavené nebolo, že toto je vedené v jeho časovej evidencii a že v prípade jeho nevyhovenia požiada o pomoc zastupiteľský úrad SR vo Washingtone
- dňa 17. 4. 2008 sudca opäť urgoval Ministerstvo spravodlivosti SR o vybavenie dožiadania v U. S. A.

- dňa 13. 8. 2008 Ministerstvo spravodlivosti SR žiadalo tunajší súd o zaslanie prekladu dožiadania a o oznámenie, či náš súd trvá na vybavení dožiadania

- dňa 22. 8. 2008 bolo Ministerstvu spravodlivosti SR oznámené, že na vybavení dožiadania tunajší súd trvá a boli mu zaslané aj požadované preklady.

Predmetný spor nepovažujeme za právne zložitý. Z listinných dôkazov je známy príjem žalobcu, avšak pre posúdenie dôvodnosti žaloby podľa § 72 Zákona o rodine, ako aj pre určenie prípadnej výšky príspevku na výživu žalobcu je potrebné zistiť, aký príjem má žalovaná, aká je jej súčasná životná úroveň a aké má výdavky. Až po týchto zisteniach je možné vec meritorne rozhodnúť.

Tunajší súd robil doposiaľ vo veci včasné a racionálne úkony smerujúce k jej meritórному rozhodnutiu. Dĺžka sporu je z nášho pohľadu ovplyvnená dvomi podmienkami.

Žalovaná sa pravdepodobne účelovo odsťahovala zo známej adresy v U. S. A. na neznámu adresu. Druhou podmienkou je dĺžka vybavenia dožiadania v U. S. A.

Okresný súd v Michalovciach takto žiaden subjektívny prieťah v konaní 12 C 203/2005 nespôsobil. “

Prehľad úkonov okresného súdu uvedený v písomnom vyjadrení jeho predsedu z októbra 2008 sa zhoduje s tým, čo vyplýva zo zistení ústavného súdu.

Sťažovateľ vo svojom vyjadrení z 28. novembra 2008 k stanovisku okresného súdu okrem iného uviedol:

„K predmetnému vyjadreniu porušovateľa k ústavnej sťažnosti uvádzame, že ide o neopodstatnené vyjadrenie nakoľko porušovateľ v podobe prehľadu procesných úkonov súdu a účastníkov konania len stroho konštatuje stav, ktorý bol už popísaný a vysvetlený v sťažnosti ako aj v doplnení sťažnosti proti porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

Porušovateľ poukazuje na neúplnosť podania sťažovateľa. Neúplné podanie sťažovateľa predstavuje odstrániteľný nedostatok konania. Bolo teda povinnosťou porušovateľa za daných okolností v súčinnosti so sťažovateľom podanie v čo najkratšom čase doplniť, tak aby bolo možné vo veci ďalej plynulo konať a rozhodnúť. Konanie

porušovateľa, tak ako je popísané v samotnej sťažnosti a v jej doplnení, v žiadnom prípade nezodpovedalo postupu v zmysle tejto ako aj ďalších zákonných povinností.

V danej súvislosti opakovane poukazujeme na skutočnosť, že porušovateľ tri mesiace čakal na doručenie plnej moci od odporkyne. Z jeho písomného vyjadrenia nevyplýva opodstatnenosť takéhoto postupu, keď porušovateľ s výnimkou jedinej urgencie nevyužil žiadne iné účinnejšie opatrenia na zabezpečenie okamžitej a plynulej súčinnosti účastníkov konania.

Rovnako sa porušovateľ vo svojom stanovisku vôbec nevyjadril k skutočnosti prečo po doručení plnej moci vytýčil termín prvého pojednávania až po troch mesiacoch. A teda nezdôvodnil ani tento neopodstatnený trojmesačný prietah v konaní, ktorý je jednoznačne subjektívnym pochybením porušovateľa a neobstoí tu žiadna argumentácia porušovateľa o nedostatočnej spolupráci účastníkov konania.

Skutočnosti uvádzané porušovateľom relevantne nezdôvodňujú ani ďalšie jeho pochybenie, a síce, že od podania žaloby dňa 29. 09. 2005 do 16. 05. 2006, kedy sa vo veci uskutočnilo prvé pojednávanie uplynulo osem mesiacov. Bez ohľadu na iné okolnosti a skutočnosti je predsa základnou povinnosťou súdu postupovať v konaní rýchlo a predovšetkým efektívne, tak aby bolo možné v čo najkratšom čase rozhodnúť o merite veci.

Za nedostatočnú považujeme aj obranu porušovateľa spočívajúcu v prehľade úkonov a korešpondencie s Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, ktorou sa porušovateľ snaží vyplniť takmer dva roky svojej opakovanej nečinnosti. Žiaden z týchto úkonov však nemožno považovať za relevantný procesný úkon, ktorý by aspoň čiastočne viedol k odstráneniu právnej neistoty sťažovateľa, resp. by predstavoval podklad pre odstránenie jeho právnej neistoty, v ktorej sa až do právoplatného skončenia veci nachádza.

Na základe uvedeného máme jednoznačne za to, že porušovateľ si svoje základné povinnosti uložené zákonom neplní a v konaní vytvára bezdôvodné a ním zavinené prietahy.

Pochybenie porušovateľa je o to závažnejšie a o to markantnejšie sa sťažovateľa dotýka, že sťažovateľ sa nachádza v nepriaznivej finančnej situácii, keď je vyslovene odkázaný na ďalší finančný príjem, tak aby mohol zabezpečiť starostlivosť o ťažko

zdravotne postihnutého syna, ktorého zdravotný stav si vyžaduje nielen jeho celodennú osobnú starostlivosť, ale znamená aj zvýšené finančné náklady, ktoré je sťažovateľ nútený pravidelne vynakladať na chod domácnosti.“

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľ sa svojou sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva upraveného v čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prietáhov.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou „odstránenie stavu právnej neistoty je podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov“ (II. ÚS 61/98), pričom „tento účel možno dosiahnuť zásadne právoplatným... rozhodnutím. Nestačí, ak štátny orgán vo veci koná“ (II. ÚS 26/95). K vytvoreniu stavu právnej istoty preto dochádza až „právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu“ (I. ÚS 10/98).

Pri posudzovaní, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou zohľadnil tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). Za súčasť prvého kritéria ústavný súd považuje aj povahu prerokúvanej veci.

Preskúmaním doterajšieho konania okresného súdu ústavný súd z vyžiadaného spisu vo veci sp. zn. 12 C 203/05 zistil tieto skutočnosti:

1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, dĺžka napadnutého konania o určenie výživného pre rozvedeného manžela podľa názoru ústavného súdu nebola závislá od zložitosti veci. Napokon ani predseda okresného súdu vo svojom vyjadrení nepoukázal na skutkovú alebo právnu zložitosť predmetnej veci.

2. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľa, ústavný súd nezistil, že by vo vyhodnocovanom konaní existovali také závažné skutočnosti, ktoré by mali byť osobitne zohľadnené na ťarchu sťažovateľa v tom zmysle, že by prispel k predĺženiu konania. Ani okresný súd nemal k jeho správaniu námietky.

3. Tretím hodnotiacim kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, bol postup samotného okresného súdu.

Ústavný súd zistil, že okresný súd bol nečinný v období od 31. októbra 2005 (doručoval žalobu na adresu žalovanej) do 16. mája 2006, keď uskutočnil pojednávanie (nečinnosť takmer 7 mesiacov). Činnosť okresného súdu bola v ďalšom období nesústredená a neefektívna, dôkazom čoho je skutočnosť, že 7. septembra 2006 poveril jednotlivými tlmočnickými úkonmi tlmočníčku, ktorá nevykonávala činnosť na území Slovenskej republiky, ale v zahraničí, v dôsledku čoho týmito úkonmi musel opätovne poveriť nového

tlmočníka, ako aj tá skutočnosť, že hoci okresný súd doručil Ministerstvu spravodlivosti v USA dožiadanie ešte v novembri 2006, Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky výzvou z 13. augusta 2008 muselo z dôvodu nekompletného dožiadania žiadať od okresného súdu doručenie prekladu dožiadania.

Obdobne aj úkony okresného súdu od 20. novembra 2006, keď zaslal dožiadanie Ministerstvu spravodlivosti USA, nemali vplyv na urýchlenie konania, pretože v tomto období nevykonal žiadny relevantný úkon, ktorý by viedol k rozhodnutiu vo veci. Uvedený postup okresného súdu nesvedčí o tom, že by svoju činnosť organizoval v súlade s povinnosťou uloženou mu § 100 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) tak, aby bola vec čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, aj keď je pravdou, že zisťovanie majetkových pomerov žalovanej v cudzine sa v danom prípade javí ako obtiažne.

Ústavný súd preto dospel k záveru, že postup okresného súdu v uvedenom období (od 20. decembra 2006 do novembra 2008) vykazuje znaky zbytočných prieťahov v konaní. Neakceptoval jeho stanovisko k sťažnosti, že „*Tunajší súd robil doposiaľ vo veci včasné a racionálne úkony smerujúce k jej meritórnemu rozhodnutiu*“ a že „*Okresný súd v Michalovciach takto žiaden subjektívny prieťah v konaní 12 C 203/2005 nespôsobil...*“.

Ústavný súd poukazuje aj na skutočnosť, že okresný súd so zreteľom na povahu veci a jej špecifickosť mal konaniu v tejto veci venovať zvýšenú pozornosť, pretože sťažovateľ požiadal o určenie príspevku pre rozvedeného manžela najmä z toho dôvodu, že starostlivosť o svojho zdravotne postihnutého syna mu v súčasnosti neumožňuje poberať iné príjmy, ktoré by mu kompenzovali jeho ťaživú životnú situáciu. Nestačí konštatovať, že okresný súd vo vzťahu k rezortnému ministerstvu spravodlivosti urobil viaceré procesné úkony (urgencie), ak tieto úkony neboli v konečnom dôsledku efektívne, čím spôsobili vznik zbytočných prieťahov v konaní.

Na základe uvedeného preto ústavný súd dospel k názoru, že doterajším postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 203/05 došlo k zbytočným prieťahom, a tým aj k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných

priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Pretože ústavný súd zistil porušenie základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru okresným súdom v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 203/05, prikázal mu, aby vo veci konal bez zbytočných priet'ahov a odstránil tak stav právnej neistoty, v ktorej sa nachádza sťažovateľ domáhajúci sa rozhodnutia súdu vo svojej veci.

III.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti žiadal aj o priznanie finančného zadosťučinenia v sume 200 000 Sk, ktoré okrem iného zdôvodnil tým, „že je povinný trpieť stav právnej neistoty, v ktorej sa nachádza až do konečného rozhodnutia súdu. Stav právnej neistoty v ktorom sa sťažovateľ nachádza takmer tri roky mu spôsobuje nadmerné stresy a nepriaznivo vplyva na jeho psychické rozpoloženie, a tým aj na jeho celkový zdravotný stav. Neopomenuteľná je v danej súvislosti aj nepriaznivá finančná situácia sťažovateľa, ktorý vzhľadom na skutočnosť, že sa osobne stará o svojho ťažko zdravotne postihnutého syna nie je schopný zabezpečiť sebe ani svojmu synovi, o výživu a výchovu ktorého sa podľa svojich možností a schopností príkladmo stará, iný zodpovedajúci finančný príjem...“.

Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje nielen deklarovanie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez pokračujúceho porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04).

Podľa názoru ústavného súdu prichádza v tomto prípade do úvahy priznanie finančného zadosťučinenia.

Pri určení primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Vzhľadom na celkovú dobu konania okresného súdu poznačenú zbytočnými prieťahmi v konaní vedenom na tomto súde pod sp. zn. 12 C 203/05, berúc do úvahy skutočnosť, že sťažovateľ sa o predĺženie tejto doby v zásade nijako nepričinil, a zohľadňujúc konkrétne okolnosti prípadu vrátane pozície sťažovateľa, princípov spravodlivosti a spôsobu završenia ochrany jeho základných práv, ústavný súd považoval priznanie sumy 40 000 Sk za primerané zadosťučinenie podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v dôsledku právneho zastúpenia pred ústavným súdom advokátkou JUDr. D. H. Právna zástupkyňa sťažovateľa si ich uplatnila v sume 11 908 Sk podľa vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) a bližšie ich aj špecifikovala v podaní z 28. novembra 2008.

Ústavný súd pri rozhodovaní o priznaní trov konania vychádzal z priemernej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2007, ktorá bola 19 056 Sk, keďže išlo o úkony urobené v roku 2008. Úhradu priznal za tri úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia, spísanie sťažnosti a jej stanovisko k vyjadreniu okresného súdu z 28. novembra 2008) v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 2, § 14 ods. 1 písm. a) a c) a § 16 ods. 3 v sume trikrát po 3 176 Sk za jeden úkon právnej služby. K tomu jej bol priznaný trikrát po 190 Sk režijný paušál. Keďže právna zástupkyňa sťažovateľa je platiteľkou DPH,

úhrada trov právneho zastúpenia bola po pripočítaní DPH podľa § 18 ods. 3 vyhlášky priznaná v celkovej sume 11 908 Sk.

Podľa § 31a zákona o ústavnom súde sa na konanie pred ústavným súdom použijú primerane ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku. Podľa § 148 ods. 1 OSP štát má podľa výsledkov konania proti účastníkom právo na náhradu trov konania, ktoré platil, pokiaľ u nich nie sú predpoklady na oslobodenie od súdnych poplatkov.

Keďže ústavný súd sťažovateľovi na základe jeho žiadosti a po splnení podmienok ustanovil právnu zástupkyňu na zastupovanie v konaní pred ústavným súdom, uložil Kancelárii ústavného súdu uhradiť ustanovenej právnej zástupkyňi trovy právneho zastúpenia v sume 11 908 Sk.

Ústavný súd zároveň uložil okresnému súdu povinnosť uhradiť štátu trovy právneho zastúpenia na účet Kancelárie ústavného súdu do dvoch mesiacov od doručenia tohto rozhodnutia.

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou nálezu uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. decembra 2008